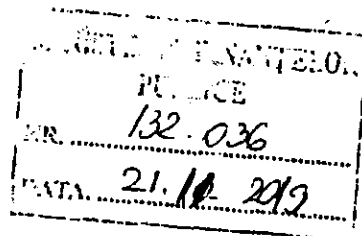

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție, republicată)*

Calea Plevnei, nr. 141 B, sector 6, cod poștal

060011

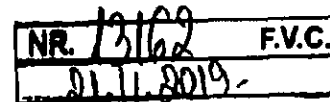
Tel: 021-311.69.15

Fax: 021-311.69.01

Website: www.csm1909.ro

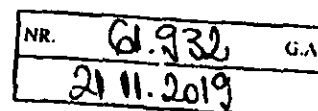
DIRECȚIA LEGISLAȚIE, DOCUMENTARE ȘI CONTENȚIOS

Adresa nr. 17912 din data de 15.11.2019

Domnului

Vasile Florin CÎȚU
Ministrul Finanțelor Publice

Stimate domnule ministru,

Ca urmare a adresei nr. 774381 din data de 09.09.2019 prin care Ministerul Finanțelor Publice a transmis Consiliului Superior al Magistraturii proiectul de *Lege pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securitizare simplă, transparentă și standardizată și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012, în vederea exprimării unui punct de vedere, vă comunicăm că acesta a fost analizat în ședința din 11 noiembrie 2019 a Comisiei nr. 1 – comună – „Legislație și cooperare interinstituțională”.*

~~Analizând proiectul de act normativ, Comisia a reținut că aspecte care privesc activitatea autorității judecătorești se regăsesc în Capitolul I – Modificarea și completarea Legii nr. 24/2017 privind emitenții de instrumente financiare și operațiuni de piață.~~

1. În ceea ce privește exercitarea atribuției de la art. 23 alin. (2) lit. c) din Regulamentul UE nr. 596 din 16 aprilie 2014 ~~privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață)~~ și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei

AG.2P NR: 775699/21.11.2019
1

(denumit în continuare *Regulament*), implementată în proiect prin art. 125¹, Comisia a reținut că procedura corespondentă din Codul de procedură penală face referire la două tipuri diferite de mandate acordate de judecător, primul pentru a se putea efectua o percheziție domiciliară, potrivit art. 157 și urm. din Codul de procedură penală, iar cel de al doilea în vederea efectuării unei percheziții informatice, potrivit art. 168 din Codul de procedură penală.

În contextul procedurii administrative, în măsura în care se apreciază că A.S.F. ar putea avea nevoie, în realizarea cercetării, atât să pătrundă într-un spațiu, cât și să caute eventuale documente în medii informatice găsite în spațiul respectiv, Comisia a apreciat că este necesară reglementarea separată și a posibilității obținerii unei autorizații de la judecător în acest sens, similar situației anchetei penale.

Altfel, autoritatea administrativă va fi pusă în situația de nu putea examina mediile de stocare descoperite, autorizația dată de judecător în temeiul preconizatului art. 125¹ neputând fi utilizată în acest scop, aceasta vizând efectuarea unui alt procedeu probatoriu.

2. În ceea ce privește exercitarea atribuției de la art. 23 alin. (2) lit. h) din Regulament, implementată în proiect prin art. 125², Comisia a apreciat că autoritatea competentă poate fi doar organul de urmărire penală, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

La art. 23 alin. (2) lit. f) din Regulament se arată că autoritatea competentă, alta decât procurorul sau poliția judiciară, trebuie să aibă posibilitatea să înainteze cauza în vederea urmăririi penale. În formularea literei h), posibilitatea de a solicita înregistrări existente ale datelor de transfer deținute de operatorii de telecomunicații, se exercită doar dacă există „bănuieli rezonabile privind o infracțiune”.

Or, în sistemul național de drept, atunci când există o suspiciune privind comiterea unei infracțiuni, competența de realizare a anchetei aparține exclusiv organul de urmărire penală.

Având în vedere faptul că în Codul de procedură penală sunt deja reglementate mijloace procedurale pentru obținerea datelor descrise la alin. (2) lit. h) din Regulament, Comisia a apreciat că art. 125² nu se justifică.

Tot în legătură cu exercitarea atribuției prevăzute la art. 23 alin. (2) lit. f) din Regulament (posibilitatea să înainteze cauza în vederea urmăririi penale), s-a reținut că potrivit art. 61 alin. (1) din Codul de procedură penală „ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate:

a) organele inspecțiilor de stat, ale altor organe de stat, precum și ale autorităților publice, instituțiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare controlează, potrivit legii;

b) organele de control și cele de conducere ale autorităților administrației publice, ale altor autorități publice, instituții publice sau ale altor persoane juridice de drept public

pentru infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul de către cei aflați în subordinea ori sub controlul lor;

c) organele de ordine publică și siguranță națională, pentru infracțiunile constatate în timpul exercitării atribuțiilor prevăzute de lege.”

De asemenea, la alin. (5) al articolului se arată că „procesul-verbal încheiat în conformitate cu prevederile alin. (1) constituie act de sesizare a organelor de urmărire penală și nu poate fi supus controlului pe calea contenciosului administrativ.”

În acest context, Comisia a apreciat că este necesar un text în cadrul proiectului de lege care să arate faptul că sesizarea organelor de urmărire penală se face prin intermediul unui proces verbal. De asemenea, este necesar să se arate faptul că probele strânse în această procedură administrativă pot fi folosite în cadrul procesului penal, mai ales în condițiile în care sunt strânse cu autorizarea judecătorului.

3. Comisia a reținut, totodată, că la alin. (2) lit. g) al art. 23 din Regulament se prevede faptul că autoritatea națională poate să solicite înregistrări existente ale convorbirilor telefonice, ale comunicațiilor electronice și ale datelor de transfer deținute de societățile de investiții, instituțiile de creditare sau instituții financiare.

Reglementând o instituție similară sub aspectul consecințelor ingerinței, art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că organele de urmărire penală, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, pot solicita date de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului.

De asemenea, art. 146 alin. (1) din același act normativ dispune în sensul că obținerea datelor privind tranzacțiile financiare efectuate se poate dispune de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea, cu privire la tranzacțiile financiare ale făptuitorului, suspectului, inculpatului sau ale oricărei persoane care este bănuită că realizează asemenea operațiuni cu făptuitorul, suspectul sau inculpatul.

În acest context, Comisia a apreciat că și față de această competență a autorității naționale ar trebui prevăzută obligația solicitării autorizării judecătorului.

Cu deosebită considerație,

Judecător Lia SAVONEA
Președintele Consiliului Superior al Magistraturii

